

Kapitel 13

Jeg vejede sværdet i hånden og prøvede at ligne en professionel, som altid havde gjort det og ikke en syttenårig pige, som først startede for to uger siden.

To uger som føltes som tyve.

Jeg kan da sige at jeg har mødt fremgang. Faktisk er jeg blevet så god til at bruge sværd, at Drake har slebet det sværd, jeg indtil videre har brugt. Nu må jeg bare passe på at jeg ikke skære mig selv med det.

Foran mig svang Drake drabeligt sit sværd rundt, uden at ramme noget eller nogen. Prøvede jeg at gøre efter, ville det ende med jeg huggede mit ben af, eller endnu værre, mit hoved. Men jeg prøvede at se lyst på det. Måske kunne jeg slå Drake. Men det var så lille et måske, at man måtte bruge mikroskop for at se det. Mit mod var noget større.

De sidste to uger har været en blanding mellem himmel og helvede. Drake har pisket mig rundt med løbetræning, styrketræning og våbentræning. Det har været hårdt og hver aften, føltes det som om jeg kunne lægge mig ned og sove i flere dage, men det var altid få timer. Jeg begyndte at misunde Tornerose. Både for hendes modige prins og at hun måtte sove i 100 år. Det lød meget fristende.

Ugerne havde da også stået på andet end det. Dryaden Althea havde lært mig om planterne i skoven. Ikke som i biologitimerne, men som hvilke planter kan stoppe blødninger, hvilke kan give ny energi, tage smerten og smagte godt i suppe.

En hel verden åbnede sig for mine fødder, da alverdens magiske væsner, pludselig kom til Drakes lade, for at møde mig. Snart var Blåvinge ikke den eneste til at underholde os,

for der kom elvere, alfer, en faun som ledte efter hamadryader, flere enhjørninger, en majestætisk grif, norske trolde (tænk at de virkelig eksisterede) og drillende nisser. Bare for at nævne nogle. Heldigvis rejste nogle videre, mens andre blev i skoven.

Den blev hurtig trang og livlig, når Drake og jeg hver morgen løb en tur. Nogen deltog og hamadryaderne dukkede op, når vi løb hen af den vej, jeg i starten var faldet på og slået mig. de forsvandt dog hvinende, hvis faunen Flauto løb med. Han blev hurtig min bedste ven, for der var ikke noget værre, end at de råbte lokkende ord og ting som burde være private, efter Drake.

Noget af det smukkeste jeg så, var da Drake tilkaldte en sylfe. Ud af vinden blev omridset af en kvinde pludselig til at se, og hendes stemme blev båret af vinden. Selvom jeg ikke kunne se hende helt, vidste jeg hun ville være en skønhed, hvis hun havde en fast krop. Drake havde sendt hende af sted til dværgene i Finland med en ordre på en masse våben. Hun blev bare opløst i vinden og jeg må have set meget overrasket ud over det, for Drake forklarede at en sylfe var en luftånd og de kun kunne ses, hvis de lod sig se. Og så sagde han at der sikkert var mindst fem omkring os. Jeg havde kigget meget nervøst omkring mig.

En uge senere havde noget smukt, ildfarvet landet i vores bål, mens vi varmede frokost (kylling med den plante Althea havde vist mig). En fønix rejste sig bogstavelig talt op af ilden og blafrede med sine vinger. Den kom med noget af det Drake havde bestilt. Heldigvis for os, havde den givet slip på det inden den fløj ind og lunede sig i ilden.

Jeg havde været så betaget af den, at Drake måtte stikket mit helt eget våben, en bue med tilhørende kogger, ind i hænderne på mig. Så havde han lært mig at snitte pile, men jeg havde

været så optaget af den svanelignende fugl med de rød, orange og gule fjer., at jeg skar mig i fingeren. Lykken stod mig dog bi, for den besluttede sig for at blive hos os. Jeg navngav den derfor Aragon, det var en blanding af to af mine yndlingspersoner. Den var dels opkaldt efter en af mine yndlingsfiktive personer og så Henrik den 8.'s kone, Katarina af Aragonien. Jeg aner ikke hvilket nummer hun var, men hun var én af hans mange koner.

Så Aragon så mine mange fiaskoer med bue og pil, men efter et par dage og adskillige snitsår på armene senere, kunne jeg nogenlunde ramme plet. Og det gik meget bedre, da Drake lavede en armbeskytter til mig.

Jeg kom tilbage til virkeligheden og løftede truende mit sværd mod Drake. Mine muskler værkede og ville havde givet op for længe siden. I de sidste to uger havde mine muskler vokset sig større og stærkere. Indtil videre kunne det ikke ses og jeg håbede det ikke ville. Der fandtes ikke noget grimmere end kvinder med mange muskler.

Jeg har også tabt mig nogle kilo. Min vægt vil dog ikke fortælle mig hvor mange, da musklerne vejede mere, men jeg kunne hvert fald konstatere mindre fedt på lårene. Nu kunne jeg ikke sidde godt nok i en stol og læse en god bog.

Bøger. Jeg havde ikke læst nogen lige siden. Jeg savnede det, men jeg havde for travlt til at læse. Og når der var tid, ville jeg hellere sove i tusind år.

”Er du klar, Nara?” spurgte Drake og hans stemme skar gennem mine tanker, som havde han svunget sit sværd gennem den tåge, som var mit tankecenter.

”Så klar jeg nu kan blive for mine nerver,” svarede jeg.

Vi sagde ikke mere, men stillede os ud i position, parat til enten at angribe eller forsvare. Vi ventede på startsignalet.

”Klar, parat, start!” råbte faunen Flauto og trippede på sine brune gedeben og snoede fingrene ind i sit gedeskæg. Han var nu et spøjst syn, ham Flauto.

Drake angreb mig med det samme og jeg svang sværdet til forsvar. De mødtes, gnistrede mod hinanden og så gled mit sværd af hans. Jeg faldt ud til siden, ramte jorden og rullede væk. Drakes sværd ramte der få sekunder efter. Han havde sine bevægelser under kontrol og kunne straks stoppe, men det var alligevel så skræmmende, at man netop havde lagt der og så skar sværdet sig drabeligt ned i jorden.

Jeg kom op og stå. Vi cirklede om hinanden, ventende på at den anden foretog noget. Jeg vovede og sprang frem, med sværdet hævet. Han slog legende let mig sværd af og begyndte nu selv at angribe.

Det nemmeste var at forsvare sig selv. Man skulle bare agere spejl for den anden og blokere slagene. Det var lettere end konstant svinge det mod en eller anden og så prøve at få et slag ind. Jeg holdt mig til forsvar, også når det gjaldt kampe på ord. Okay, jeg ville nok snige mig væk og gemme mig, konfliktsky som jeg var. Det undrede mig dog stadig, at jeg legende let kunne snakke med Drake. Jeg var noget genert hver gang jeg mødte en talende væsen, men da de var lidt som dyr, kunne jeg bedre snakke med dem. Dyr er de bedste samtalepartnere, for de siger næppe én imod.

Mine tanker opslugte mig, så det var kun med et råb fra Drake, jeg nåede at kaste mig ned, et millisekund fra at blive halshugget.

”Hvad havde du gang i?” råbte Drake af mig.

”Undskyld,” stammede jeg. ”Jeg tænkte lidt for meget.”

”Tænke lidt for meget? Du skal slet ikke tænke. Du skal kun holde øje med sværdet og forsøge at redde dig selv. Ikke tænke over hvilket godt vejr det er eller om vi skal ud og bade senere,” skældte Drake. Han var rød i hovedet, svedte og var forpustet, dog ikke så meget som mig. Noget af hans brune hår var hoppet ud af hans hestehale og hang om ansigtet på ham. Irriteret strøg han det væk.

”Undskyld, Drake.”

”Lad os gå i gang.”

Vi begyndte igen. Drake var sur, for jeg mærkede han lagde flere kræfter i huggene, som begyndte at hagle ned over mig. Jeg trådte bagud og forsvarede mig selv, og så byttede vi stilling. Jeg begyndte at svinge rundt om mig med sværdet, mens Drake tog et hastigt tilbageskridt. Ah, dejligt. Og så skete det helt utrolige. Hans forsvar fejlede og mit sværd strejfede hans skulder. Der var ikke lagt styrke i, men alligevel skar ægget sig igennem skjorten og hans hud. Blod begyndte langsomt at pible ud.

Jeg smed sværdet fra mig og tog hænderne op til ansigtet, mens jeg med øjne der udtrykte rædsel og bekymring, så ham knæle og presse hånden mod såret. Jeg faldt selv på knæ og bevægede mig over mod ham.

”Det er jeg virkelig ked af, Drake,” sagde jeg grædefærdig. Jeg havde skadet nogen. Mig! Skade nogen! ”Undskyld. Undskyld. Undskyld!”

Jeg gentog ordet igen og igen, og mente det hver eneste gang.

Drake hev ærmet af og bandt det om sit sår. Det blødte ikke så meget mere, og han så ikke ud til at være døden nær, men

jeg blev ved med at være gråden nær, og stadig et stykke fra sammenbruddets rand.

”Stop med at sige undskyld,” gryntede Drake, da han med mund og den raske hånd, fik bundet en knude på forbindingen.

Jeg stoppede.

”Du skal ikke sige undskyld,” begyndte han.

”Men...”

”Lad være med at afbryde mig,” han lød rasende, så jeg klappede i som en østers. ”Du skal ikke sige undskyld, hver gang du kommer til at gøre noget forkert eller snitter folk. Det skal du vænne dig af med. Du kan ikke møde Cerberus og så begynde at sige undskyld, når du rammer ham på fingrene. Vær ligeglad med din modstander, bare slå til.”

Han fik det til at lyde så let, men jeg kunne det ikke. Han var måske opvokset i en tid hvor våben, blod, mord og kamp var en del af hverdagen, men sådan var det ikke for mig. Mord er forkert, ligesom det er forkert at skade folk.

”Tror du, at du kan det?”

Jeg anede ikke hvad han havde spurgt om, så jeg gav ham bare det svar, han gerne ville have: ja.

”Og lad nu være med at tænke for meget,” sagde han smilende. Han slog mig i hovedet og jeg fik den tanke, at han havde set mig flyve til tankeland. Mine øjne må nok have været meget blanke.

Vi begyndte igen og jeg prøvede at lade være med at tænke. Mine øjne fokuserede på Drakes sværd og jeg forsvarede mig og angreb så godt jeg kunne. Det var hårdt og sveden stod ned af mig, gennemblødte min top og gjorde sokkerne i mine sko, vamble at have på.

Det gik så godt at jeg blev overmodig, og så lavede jeg fejl. Da Drake angreb, trådte jeg tilbage og gled på en sten. Mit sværd fløj ud af hænderne på mig, og da jeg susede mod jorden, var min udstrakte arm lige der, hvor Drakes sværd stødte hen mod mig.

En flamme af ild åbnede sig på langs med min underarm. Jeg skreg af smerte og klyngede den til mig. Min gule top blev hurtig rød. Blodrød.

Drake skyndte sig hen til mig og hev brutalt min arm ud. Han blev hvid i ansigtet af den lange flænge, som gik skråt over min arm og blødte voldsomt. Jeg kunne mærke jeg blev grøn i hovedet og var ved at kaste op ved synet.

Drake hev sin skjorte, uden et ærme, over hovedet og pressede den mod min arm. Den blev hurtig rød nogen steder, så Drake bandede.

”Jeg tror jeg straks må pleje det,” sagde han og rejste sig op. ”Pres den mod flængen.”

”Men ... hvad?” hviskede jeg.

Drake forsvandt ind i laden og kom hurtigt ud igen. Inden da havde jeg nået at opdage, at vi var alene. Alle var forsvundet på et tidspunkt. Hvor længe havde vi i det hele taget været i gang?

Drageridderen knælede ved mig og holdt en væmmelig udseende nål frem, med en tyk tråd.

”Fjern skjorten så jeg kan sy dig,” beordrede han, men jeg pressede den ind mod såret.

”På ingen måde! Jeg skal på hospitalet. De skal sy mig under steriliserede forhold, ikke sådan som her. I skoven, med en nål og tråd som er blevet brugt til mangt og meget.”

”Men...”

”Jeg går hjem.”

Jeg rejste mig og så gjorde Drake.

”Hvordan vil du forklare det?”

”Jeg finder på en undskyldning.”

Jeg begyndte at gå, men Drake holdt mig tilbage.

”Hvad?” spurgte jeg hårdt.

”Det er jeg ked af.”

”Jeg troede man ikke måtte sige undskyld,” sagde jeg hånligt og gik.

Måske var jeg hård ved ham, men lige nu, tænkte jeg ikke på andet end hospitalet.

Jeg farede gennem skoven og efter lod et spor af bloddråber. Forhåbentlig ville nogle rovdyr slikke det af, så man ikke følge det og finde frem til Drake.

Grene knirkede under mine hårde skridt. Pludselig knækkede en gren. Lyden var for høj til at jeg kunne have gjort det. Jeg kiggede op.

Lidt fra mig stod en sorthåret kvinde, klædt i gammeldags tøj. Hun måtte være en elver eller sådan noget.

”Jeg har ikke tid lige nu,” sagde jeg lettere irritabelt og holdt min bloddryppende arm op som svar på hvorfor.

Kvindens ansigts udtryk ændrede sig straks. Det blev stift, med en antydning af begær og fare gled over hendes ansigt.

”Jeg beklager, men jeg kommer i morgen og så kan vi snakke.”

Jeg styrtede videre, uden at vente hendes svar.

Skoven sluttede og længere fremme var Egelundgård. Jeg kravlede ind af mig vindue og skiftede tøj. Det ville se ud som om jeg havde blødt længe, hvis jeg kom sådan ind. Jeg holdt armen så langt væk jeg kunne og tog den grimme glasskål

på min hylde. Jeg slog den let mod husets ydermur, så noget glas blev slået af og gled ned i skålen.

Hvis jeg skulle gennemføre det, måtte det være realistisk. Jeg tog nogle passende stykker glas op og lagde dem i mit sår. Jeg følte igen jeg skulle kaste op, da jeg stak det lidt ind under min hud, men tvang det til at blive i mig.

Så smed jeg skålet i gulvet, skreg og dryppede blod ud over gerningsstedet.

Straks åbnede min mor døren, tilkaldt af mit skrig og var ved at dåne i dørtærsklen. Et fast greb i døren forhindrede hende i at falde. Hun hev fat i mig og pressede et håndklæde mod såret, mens hun tvang min storesøster, som også var kommet på sommervisit og fodrede sin forlovede med jordbær, om at ringe efter en ambulance.

Fedt. Nu ville alle i Helved vide det.

Jeg må have mistet en del blod, for jeg begyndte at døse og fik kun brudstykker af min mor og søsters samtale. Jeg mærkede heller ikke da ambulancefolkene kom og bar mig op på en bære, og heller ikke at de kørte mig ud i den ventende ambulance, der blinkede blå.

Men jeg husker, at da jeg kiggede ud af vinduet, på vej mod hospitalet, så jeg i det fjerne, noget der lignede en fugl. Men det var det ikke. Det var Blåvinge og Drake sad sikkert derpå, bekymret over min videre skæbne.

Med iltmasken på, faldt jeg i søvn.